

[Justitsministeren]

Som fru Aase Olesen nævnte, er der også sket væsentlige ændringer i de senere år i lovgivningen. Jeg tænker her navnlig på ordningen, der blev nævnt, om advokatbistand, som giver den forurettede i voldtægtsager en enestående beskyttelse i forhold til, hvad der gælder i andre straffesager. Jeg anser det også for et vigtigt fremskridt, at straffeloven i 1981 blev ændret, så voldtægt nu altid skal bedømmes efter den egentlige voldtægtsbestemmelse.

Med hensyn til det citerede afsnit, som forekom i fru Aase Olesens indlæg, vil jeg gerne sige, at jeg opfatter dette som en fremhævelse af, at en sag kun kan gennemføres ved domstolene til dom, hvis der føres et bevis – her et bevis for, at der er tale om en forsætlig handling. Det gælder her, som det gælder andre steder inden for straffelovsområdet, at en dom kun kan afsiges, hvis bevis føres.

Jeg kan ikke se, at der er behov for det, fru Aase Olesen spørger om, nemlig et udvalg, som skal behandle spørgsmålet, da der ikke foreligger krav om en ny lovgivning, men jeg vil gerne sige i anledning af den henvendelse, jeg har fået fra Danske Kvinders Nationalråd, at jeg har besvaret den med en invitation til at drøfte sagen. Det samme gælder, hvis Dansk Kvindesamfund og ligestillingsrådet, der har rejst disse spørgsmål, ønsker en nærmere drøftelse.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret; det er dog i hvert fald et fremskridt i forhold til i foråret, for nu forstår jeg, at ministeren gerne vil undersøge, om der er behov for et udvalg, og jeg vil så ønske, at man vil holde retsudvalget orienteret.

Nu nævnte ministeren, at jeg havde citeret rigsadvokaten. Det gjorde jeg faktisk ikke, for det tillod min taletid ikke, men det kan være, jeg kan nå det nu. Det, som rigsadvokaten siger, er, at det er en fast grundsætning i den straffeprocessuelle bevislære, at enhver rimelig tvivl skal komme tiltalte til gode. Dette er baggrunden for, at der undertiden sker frifindelse i sager, hvor kvinden med fuld ret har oplevet, at hun er blevet voldtægt, men hvor det ikke med fornøden sikkerhed kan lægges til grund, at manden har oplevet situationen på samme måde. Det, jeg i

og for sig ønsker man skal undersøge, er, om det er den opfattelse, der ligger til grund for politiets og domstolenes behandling af voldtægtsager. Men jeg takker som sagt for ministerens tilsagn om at ville undersøge sagen nøjere og håber så på, at vi bliver orienteret i retsudvalget om det videre forløb.

Knud Lind (FP):

Jeg vil gerne sige her, for at vi kan have det helt klart, at efter de forbedringer, der er sket, med både advokat og bisidder m.v., mener jeg, man må sige, at kvindernes retsstilling er styrket i en sådan grad, at man må passe på, at balancen mellem den sigtedes og i dette tilfælde anmelderens retsstilling ikke forrykkes.

Og så vil jeg godt stille ministeren et spørgsmål til slut. Jeg vil godt høre, om det er rigtigt, at der er sket en forøgelse i den pulje, der vedrører erstatningssager til den forurettede inden for det område, vi her bevæger os på, nemlig voldtægtsområdet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Man kan godt sige som hr. Knud Lind, at retsstillingen er styrket, men jeg vil navnlig sige, at beskyttelsen af den forurettede er væsentligt styrket. Som jeg sagde før, er det en enestående bestemmelse, vi har vedrørende disse kriminelle handlinger, at man giver de forurettede denne hjælp, men det synes jeg er rigtigt at gøre, og det vil forhåbentlig kunne give dem en bedre stilling under de tit skrækkelige sager, som de pågældende skal igennem.

Med hensyn til erstatningerne vil jeg sige, at jeg mener også, der er sket en forøgelse af erstatningsudbetalingerne, men det er måske et spørgsmål, vi kan vende tilbage til i retsudvalget, hvor jeg forstår at fru Aase Olesen ønsker en videre drøftelse af sagen, hvad jeg selvfølgelig også meget gerne deltager i. Det er rigtigt, som fru Aase Olesen sagde: at hun ikke i sit indlæg var kommet med et direkte citat, men jeg var bekendt med det gennem den henvendelse, jeg har fået fra Danske Kvinders Nationalråd. Det, jeg gerne har villet fremhæve i den forbindelse, er alene dette, at et bevis må der til, for at man kan dømme en person overhovedet efter den danske strafferet, og at jeg har opfattet udta-